

Hogyan hallhatjuk meg Isten hangját?

Otto Stockmayer (1838-1917)

"Szemeimmel tanácsollak téged ..." (Zsolt. 32,8)

Csak az tud Istenre várni, aki eltökélte magában, hogy fenntartás nélkül mindenben Őt szolgálja; és csak azok tudnak a legteljesebb értelemben véve "szolgálni az élő és igaz Istennek", akik "elfordultak a bálványoktól, és mint megváltottak, megfeszítették és feltámadottak, megtanultak Istenre várni" (angolból, 1 Tesz. 1,9).

Az igazi szolgák Uruk érdekeit keresik. Aki a saját érdekét is keresi, sohasem lesz olyan állapotban, hogy várakozó állásponton tudjon maradni. Egyedül csak az áll igazán az Úr rendelkezésére, aki Krisztussal és Krisztusban meghalt önmagának, a bűnnek és a világnak, és többé semmit nem keres önmaga számára ebben a világban. Az ilyen "meg van szentelve a Jézus Krisztus testének megáldozása által" (Zsid. 10,10), más szóval, rendelkezésre áll bármilyen szolgálatra, amiben Isten használni akarja őt.

Sába királynője látta azoknak a boldogságát és dicsőségét, akik éjjel és nappal ott álltak Salamon előtt, hogy hallják a bölcsességét és várjanak parancsaira. *Hiszted* azt, hogy a boldogság és dicsőség abban áll, hogy odaszenteljük életünket Annak szolgálatára, Aki nagyobb Salamonnál? Azok *állnak*, akik "megfeszítették Krisztussal", és felhagytak a nyugtalan csatangolással. El tudod hinni, hogy amíg várod és teljesíted Isten parancsait, Krisztus lesz a te Pásztorod, aki minden gondodat kezébe veszi, és minden szükségeddel törődik annak a legjobb és legigazibb értelmében? Csak így lehet a szellemed szabad; csak akkor lesz számodra lehetséges "állni"; Isten előtt megállni, ahogyan Illés és Elizeus.

Csak azok, akik "idegenek és vándorok" tudják meghallani Isten hangját. Ha nem vagyunk "idegenek" itt a földön, ha Krisztuson kívül vannak kincseink, a szívünk abba az irányba fog elmozdulni, ahol a kincsünk van, és még ha vissza is tudjuk fogni a lábunkat, hogy ne kövesse a szívünket, a valóságos "Istenre várás" szóba sem jöhet.

A csendességet és a nyugalmat, ami ahhoz szükséges, hogy meghalljuk Isten hangját, csak akkor találjuk meg, amikor a szívünk és az elménk már nincs mással elfoglalva. "A megtérés és megnyugvás megmentene benneteket, a csöndesség és bizalom erősségeitek lehetne." Ha Őt várjátok, "nem kell többé elrejtőzködni tanítóidnak, hanem szemed tanítóidra nézhet! És füled meghallja a mögötted kiáltó szót, amikor jobbra vagy balra letérnétek: Ez az út, ezen járjatok!" (RK, Ézsaiás 30, 15.18.20.21). Az igazi juhok hallják a Pásztor hangját, mert süketté váltak az idegenek hangjára. Füleik be vannak zárva a világ és saját életük hangja számára, mert meg lettek feszítve a világnak. "A tiszta szívűek ... látják Istent", és Isten azokat vezetheti a tekintetével, akik Őt látják.

Talán alig szükséges megjegyezni, hogy Isten hozzánk szóló szava csak a Szentírás kijelentése által kapott ígéren keresztül fogható fel. Isten nem mond ellent Önmagának. Sőt, csak annak, aki teljesen és mindenkor alárendeli magát és engedelmes Isten írott szavának, adatik meg és lesz lehetséges megérteni Isten hangját. De míg a Szentírás felkészít engem Isten szolgálatára, "hogy tökéletes, minden jó cselekedetre felkészített legyen Isten embere" (RK, 2Tim. 3,17), nem mondja meg nekem, melyik konkrét munkára vagyok elhívva, melyik szolgálattal lehetek az Ő tetszésére. Hogyan állhatok Isten előtt és várhatok Őrá, ha nem vagyok biztos abban, hogy az Úr, aki elhívott engem, hogy Őt szolgáljam, meg fogja azt is mutatni, amit Ő énáltalam akar elvégezni? A várakozó hozzáállás csak egy olyan Úr előtt lehetséges, aki szólni fog szolgálójához.

A ószövetségi időkben Izrael gyermekei folyamatosan a felhő alatt voltak. "Az Úr parancsa szerint mentek Izrael fiai, és az ÚR parancsa szerint ütöttek tábort" (RK, 4Mózes 9,18). Vajon elképzelhető, hogy az Újszövetség alatt az Úr nem mondja meg nekünk, hogy mennyi ideig ültet minket a lábaihoz, hogy

felkészítsen és felszereljen az új szolgálatra - és hogy azután hová és milyen messze kell mennünk? Jézus Krisztus, az Ő testének napjaiban, magától "semmit sem cselekedhetett"; azt tette, amit az Atyától látott cselekedni. Ez a mi kiváltságunk, hogy úgy járhatunk, ahogyan Ő járt, úgy szolgálhatjuk Őt, mint a barátai, nem mint a szolgálói. "A szolga nem tudja, mit tesz az ura." Mindaz, amit Jézus az Atyától hallott, megismertette velünk (János 15,15).

A régi sátor készítésekor semmi sem volt bízva még a legtehetségesebb építész ítéletére sem. Minden részletet, még a kapcsok számát is, Isten utasításai szerint kellett kivitelezni, azon minta szerint, amit Mózesnek mutatott a hegyen. Mi Isten temploma vagyunk, ami a szent sátonnál egy sokkal dicsőségesebb szentély. Életünk legfőbb feladata az, hogy bemutassuk Istent a világnak, az embereknek és az angyaloknak. Akkor lehet-e bármit is, tűnjön az bármennyire jelentéktelennek, a saját véleményünkre bízni? Megengedhető-e, hogy időnk egy bizonyos részét a saját elképzeléseink szerint töltsük?

Nem azt mondom, hogy nem kell használni az értelmünket. De csak akkor leszünk igazán értelmesek és bölcsök, ha Isten tekintete által engedjük magunkat vezetni (Zsolt. 32,8). Ő nem pusztán rabszolgákat akar, nem gépeket. Isten féltékeny az Ő Fiára. A menyasszonynak, akit az Ő Fia számára szánt, segítőtársnak kell lennie, az Ő társának; olyannak, aki messziről ismeri Őt, érti a gondolatait, aki képes és alkalmas arra, hogy szellemi egységben munkálkodjon vele.

A régi időkben, Isten szava a prófétákhoz kívülről jött és hatalmába kerítette őket; bizonyos tekintetben vakon engedelmeskedtek. Pünkösöd óta, miután az Embernek fia kibékítette Istent az emberekkel, és Isten jobbára ült, Isten Szelleme szabadabban tud találkozni az emberi szellemmel. A kapcsolatuk most már mindig az ember belső figyelésétől függ. Az isteni Szellem hangja most egy sokkal szelídebb hangszínt vesz fel; egy "halk és szelíd hang", amelynek, ahhoz hogy mindig azonnal megértsék, olyan szívre van szüksége, melyet legyőzött az Ő szeretete; olyan szívre, mely ingadozás nélkül mindig Isten oldalán áll.

Isten semmiképp sem veszi el vagy rombolja le az egyéniségünket ahhoz, hogy egyénileg szóljon hozzánk. Ellenkezőleg, a szellemi és erkölcsi erőnknek először fel kell ébrednie, megelevenednie és megerősödni, hogy gyakorolhassuk magunkat az Ő szava *meghallásában*. Csak hit által tudjuk hallani Istent, amikor szól hozzánk. Ahhoz, hogy először is az Ő arcának világosságába jöjjünk, Istenbe és az Ő akaratába vetett hitre van szükség; bizalomra, hogy az Ő akarata "jó, elfogadható és tökéletes" (angolból, Róma 12,2). Isten azt az embert tudja a szemeivel tanácsolni, aki Isten jelenlétében él; aki gondolatban, szóban és tettben az Ő arcának világosságában jár. Az ilyenhez tud Isten szólni és tud neki megértést adni és tanítani őt "a mostani és az eljövendő élet" kérdéseiben (1Tim 4,8). Ha mi ebben a pozícióban vagyunk Isten előtt, akkor tud minket nevelni és a jellemünket formálni. Ha Ő általa vagyunk tanítva és ebben az életben megalapozva, akkor az élet minden területén szélesebb és tisztább látást kapunk. Ő a földi dolgokat az igazi valós értékükben mutatja meg nekünk.

Valaki megjegyezte: "Gyakran megtörténhet, hogy Isten úgy vezet a természetes ajándékaink gyakorlása, a Szent Szellem által megvilágosított ítélőképesség, vagy a józan ész gyakorlása során, hogy nem is vagyunk tudatában annak, hogy bármilyen közvetlen közlést kaptunk volna Istentől." Ezzel mi is egyetértünk, de hozzá tenném, hogy mégis, nekünk is folyamatosan oda kell helyezni magunkat Isten közvetlen vezetése alá arra vonatkozóan, hogy mit teszünk és mit nem teszünk meg. Az Istennel való járás része, hogy az ember mindig az Ő irányítása alá rendelve használja képességeit és erejét, tölti idejét és használja földi javait. És mindezen túl, tartsuk nyitva a fülünket és figyeljünk, készen arra, hogy Isten bármelyik pillanatban megvétőzhasson és megállíthasson bennünket. Maradjunk veszteg. *Hagyjuk magunkat megállítani!*

Azt kérdezitek, hogyan szól Isten hozzánk? Erre csak így felelhetünk, hogy lényünk mélyén, sokkal mélyebben annál, mint ahol az érzéseink, hajlamaink és benyomásaink vannak, érzékelünk egy "*állj meg*", vagy egy "*indulj el*" parancsot. Itt egy ajtó nyílik előttünk, ott egy sorompót helyeznek elénk. Az élet minden részletét

érintően, a naponkénti alkalmazás során, minden igaz keresztény megtapasztalta ezt életének komoly és döntő fontosságú pillanataiban; amikor mély kegyelemmel és örömmel megkapták a bizonyosságot, hogy egy hívást elfogadjanak-e vagy visszautasítsanak, elinduljanak, vagy maradjanak, ahol vannak.

Ha egyszer már feladtuk, nemcsak saját akaratunkat, hanem terveinket és kívánságainkat is, és gyermekekké váltunk, akkor tudja Isten a legbensőnkben megszólaltatni a hangját. Amikor megmaradunk ebben az átadásban, és ez életünk szokásává válik, akkor szellemi hallásunk egyre inkább élesebb lesz, Isten hangját napról napra mélyebben és tisztábban fogjuk megérteni. Ha ezt gyakoroljuk, akkor megtanuljuk gyorsan megkülönböztetni Isten hangját minden más hangtól.

Az igazi, teljes, korlátlan bizalom az isteni akarat jóságában és tökéletességében, a szilárd és határozott meggyőződés, hogy az Isten akaratának való feltétel nélküli átadás mindig nyereség a számunkra, hamarosan véget fog vetni a képzelet minden játékának, vagy az álmodozásnak és kívánságoknak.

Ha ott van bennünk ez a bizalom Isten iránt, akkor mi visszahúzódunk, félve attól, nehogy valamilyen kívánság felébredjen a napi életünk és munkánk során. Csendben vagyunk Isten előtt, és engedjük Őt szólni és dönteni. Félnénk egy kicsit is közbeavatkozni, jól tudva azt, hogy egyedül az Ő akarata hoz életet és áldást. Egyáltalán nem gépies dolog ez, hanem így válunk a világ legszabadabb teremtményeivé. A menny tiszta, szabad levegőjében élünk és növünk fel.

Nem arról van szó, hogy nincsenek veszélyei Isten hangjának meghallása kapcsán. Talán ezek a veszélyek nagyobbak bármi másnál. A legjobb és a legszentebb van leginkább kitéve annak, hogy elferdítsék és elrontsák. Nagyon könnyen hamis spiritualitásba vagy miszticizmusba eshetünk, vagy a természetes gondolataink és hajlamaink áldozatává válhatunk, és így megyünk tovább a saját utunkon, azt képzelve magunkról, hogy Isten Szelleme vezet bennünket. De akiknek csak teljes bizodalom van Isten akaratának jóságában, és már nem keresik a saját dicsőségüket, Isten meg fogja őket tartani őszinteségben, az egyenes úton.

"Aki annak dicsőségét keresi, aki őt elküldte, az igaz, és abban nincs hamisság" (RK, János 7,18). Az igaz ember megőriztetik az önbecsapástól. "Az igazakra világosság fénylik a sötétben" (K, Zsolt. 112,4).

Talán hasznos lejegyezni a következő alapelveket Isten bensőnkben szóló hangjának meghallására vonatkozóan:

1. Nézz mindig kifelé és fölfelé, szemeidet az Isten jobbán felmagasztaltott Krisztusra irányítva, és sohasem a Krisztusra benned. Ő bennünk van és mi Őbenne, de sohasem Mi vagyunk önmagunkban.
2. A megváltás talaján foglald el a helyed és maradj ott mozdíthatatlanul. Isten szavára alapozva továbbra is hit által ahhoz tarts magad, hogy megváltott vagy, meghaltál és feltámadtál; és tanulj Jézus lábainál, hogy bemutathasd, ilyen is vagy.

A másokkal való érintkezés során talán jobb, ha nem minden alkalommal beszélünk arról, hogy Isten mit mondott vagy ígért nekünk. Mindenki saját maga felől legyen meggyőződve a járásáról és dolgairól Isten előtt. Mások pedig meg fogják tudni ítélni, hogy Krisztus képe mennyire látható az illető jellemében és járásában.

forrás: The Overcomer, Hearing God's Voice, 55-56. oldal